

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně:

T. T. M.

státní příslušnost X

bytem X

zastoupená advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou

sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti

D. L. N.

bytem X

zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou

sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2025, č. j. MV-121346-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadla shora vymezené rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2025, č. j. MV-121346-4/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná *zamítla* odvolání žalobkyně a v plném rozsahu *potvrdila* rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 6. 2025, č. j. OAM-12103-30/TP-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně ve smyslu § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu, poněvadž žalobkyně *nesplnila podmínky uvedené v ustanovení § 87h téhož zákona* (tzn. status rodinného příslušníka občana Evropské unie).

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula skutkový stav věci a průběh správního řízení. Následně posoudila důvodnost odvolání.
4. Žalovaná se plně ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyni *nelze považovat* za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a ZPC. V této souvislosti žalovaná uvedla, že pro rozhodování správního orgánu je podle platné judikatury správních soudů rozhodující skutkový a právní stav *v době vydání rozhodnutí*, nikoli ke dni podání žádosti. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že syn žalobkyně (státní občan ČR), na kterého žalobkyně zamýšlela své povolení k trvalému pobytu v ČR navázat, dovršil ke dni 16. 6. 2024 věku 21 let. V době vydání prvostupňového rozhodnutí (tj. 10. 6. 2025) tak žalobkyně již nesplňovala podmínku uvedenou v § 15a odst. 1 písm. b) ZPC, dle níž lze rodiče považovat za rodinného příslušníka občana EU jen tehdy, jde-li o občana EU mladšího 21 let.
5. Prvostupňový orgán zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč žalobkyni nelze požadované pobytové oprávnění k trvalému pobytu v ČR udělit. Do správního spisu přitom založil též podklady z jiných cizineckých řízení ve věci žalobkyně, jež nesplnění základní podmínky dle § 15a odst. 1 písm. b) ZPC potvrzují. Vzhledem k tomu, že prvostupňové rozhodnutí komplexně vysvětluje důvody zamítnutí nynější pobytové žádosti žalobkyně, žalovaná se k těmto důvodům již znovu podrobně nevyjadřovala.
6. K odvolací námitce žalovaná posoudila *přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně*, přičemž neshledala, že by vydáním rozhodnutí bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého či rodinného života žalobkyně, příp. jejího syna. O porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“) lze hovořit pouze v případě zásahu do *existujícího* rodinného života. V případě žalobkyně byl ovšem faktický rodinný život na území veden pouze do úmrtí manžela žalobkyně v roce 2022. Od tohoto okamžiku syn žalobkyně (dále také „osoba zúčastněná“) fakticky s žalobkyní nežije v jedné domácnosti, nýbrž se převážně zdržuje v obci Syrovice u kamaráda.

K žalobkyni přijíždí pouze na návštěvu přibližně jedenkrát týdně. Pokud žalobkyně potřebuje na svého drogově závislého syna dohlížet, nic nebrání tomu, aby ji její syn následoval zpět do země původu.

7. Žalovaná podotkla, že i kdyby žalobkyně skutečně vedla na území plnohodnotný rodinný život, neudělení zamýšleného pobytového oprávnění by zjevně nebylo takovým zásahem, aby mohlo jít o rozpor s čl. 8 EÚLP. Uvedený právní názor žalovaná podpořila vnitrostátní i evropskou judikaturou, dle níž čl. 8 EÚLP *nemůže* být vykládán tak, že sám o sobě zaručuje právo na určitý konkrétní typ povolení k pobytu.
8. Jelikož žalovaná v postupu správního orgánu I. stupně žádá pochybení s vlivem na zákonnost rozhodnutí neshledala, odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

III. Žaloba

9. Žalobkyně považuje napadené i prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Namítala, že správní orgány *opomenuly jejího syna jako účastníka řízení*, ačkoli svými rozhodnutími zjevně zasáhly též do jeho soukromého a rodinného života. Postavení syna žalobkyně jakožto účastníka řízení dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), je nepochybné a judikturně potvrzené. Z téhož důvodu se tudíž syn žalobkyně rozhodl uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení i v tomto soudním řízení.
10. Žalobkyně dále namítala, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podala již dne 29. 4. 2024, tedy v době, kdy jejímu synovi bylo 20 let. Není vinou žalobkyně, že prvostupňový orgán rozhodl zamítavě o její žádosti z důvodu, že ji nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) ZPC, až poté, co její syn dosáhl 21 let. Správní orgány pochybily, pokud neposuzovaly věk syna žalobkyně *k okamžiku podání žádosti*, nýbrž až k okamžiku vydání rozhodnutí.
11. Stěžejní námitka žalobkyně pak spočívala v tom, že správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily otázku *přiměřenosti dopadů* svých rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a života jejího syna. Posouzení správních orgánů je neobjektivní, neboť syn žalobkyně je *závislý na pervitinu a marihuaně* a kvůli své závislosti je též nezaměstnaný. Žalobkyně o něj potom pečuje tak, že mu kupuje jídlo, vaří, nakupuje oblečení a zajišťuje jej též po stránce finanční. Zároveň se mu snaží pomoci a podpořit jej, aby se započal znovu léčit. Pokud by žalobkyně musela ČR opustit a zanechat zde syna samotného, tak reálně hrozí, že by skončil na ulici a definitivně propadl závislosti, což by mohlo mít fatální následky.
12. Žalobkyně rovněž uvedla, že v ČR žije již od roku 2006 a má zde *veškeré kulturní a sociální vazby*. Ve Vietnamu nemá žádné příbuzné a je nereálné, aby se syn, který je českým státním občanem, vrátil do vlasti společně s ní. Správní orgány nebraly ohled na lidské důsledky svých rozhodnutí a hodnotily jen okolnosti, jež povahu zásahu do soukromého a rodinného života *oslabují*. Právě tak nesprávně posoudily taktéž otázku společného bydlení žalobkyně se synem a nezohlednily, že žalobkyně *aktuálně nemá žádnou možnost* podat ve Vietnamu žádost o nové oprávnění k pobytu v ČR. Proto žalobkyně krajskému soudu navrhla, aby obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání. Současně požádala nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované

13. Ve **vyjádření** ze dne 5. 11. 2025 žalovaná zdůraznila, že žalobkyně v žalobních bodech uplatnila téměř totožné námitky jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná proto v podrobnostech odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž námitky žalobkyně vypořádala a na správnosti svého postupu i nadále trvá. Pokud se pak týká jediné nové námitky stran opomenutí syna jako účastníka řízení, žalovaná uvedla, že dle § 168 odst. 6 ZPC je v řízení o žádosti dle ZPC účastníkem řízení *pouze žadatel*. V úvahu pak nepřipadá ani účastenství syna dle § 27 odst. 2 s. ř., jelikož předmětné řízení o hmotněprávním nároku se dotýká bezprostředně pouze osoby žalobkyně.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ze správního spisu zdejší soud zjistil, že žalobkyně podala dne 29. 4. 2024 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání *povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU*, ve které uvedla, že je matkou syna D. L. N., který je českým státním občanem. K žádosti žalobkyně přiložila kromě kopie vlastního cestovního pasu příslušníka V. s. r. č. X, fotokopie průkazu o povolení k pobytu č. X a opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 29. 4. 2024 rovněž fotokopii rodného listu syna ze dne 27. 7. 2021, fotokopii dokladu o nabytí českého státního občanství synem ze dne 30. 6. 2021, propouštěcí zprávu z hospitalizace syna na dětském detoxikačním centru ze dne 18. 11. 2020 či rozhodnutí ředitele školy o vyloučení syna ze školy ze dne 30. 11. 2020.
15. Součástí správního spisu jsou též podklady z *jiných cizineckých řízení* vedených ve věci žalobkyně, jakož i záznamy o celkové dvou pobytových kontrolách provedených PČR v místě tvrzeného pobytu žalobkyně a jejího syna (tj. X) a následně rovněž na adrese Otmarov 21, kde žalobkyně provozuje obchod s potravinami a protokoly z výsledku žalobkyně jako žadatelky a osoby zúčastněné jako svědka ze dne 14. 3. 2024. S podklady rozhodnutí se žalobkyně prostřednictvím právní zástupkyně seznámila a vyjádřila se k nim přípisem ze dne 30. 10. 2024. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému žalobkyně podala blanketní odvolání, které po uplynutí stanovené lhůty doplnila o odvolací důvody. O odvolání žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, které je předmětem přezkumu krajským soudem v tomto řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
17. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastnice řízení s tímto postupem souhlasily (nevyjádřily výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
19. Žaloba **není důvodná**.

20. Krajský soud pro větší přehlednost rozčlenil odůvodnění rozsudku do oddílů dle jednotlivých okruhů žalobních námitek. Úvodem svých právních úvah v předmětné věci krajský soud předesílá, že zcela obdobnou podstatou věci se zabýval ve svém předcházejícím rozsudku ze dne 30. 10. 2025, č.j. 33 A 10/2025-57, kde posuzoval neudělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 87e odst. 1 písm. a) bodu 1 ZPC. V řadě ohledů tak krajský soud vycházel ze závěrů obsažených v uvedeném rozsudku. Stejně tak i správní orgány v určitém rozsahu vycházely z poznatků tehdejšího správního řízení a zahrnuly je do správního spisu vedeného v předmětné věci.

A) Nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí a procesní vady

21. Předně zdejší soud k námitce žalobkyně uvádí, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí *netrpí nepřezkoumatelností* a nic nebrání jejich věcnému přezkoumání. Aby soud mohl zrušit rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, musí pro takový postup existovat závažné důvody spočívající buď v nesrozumitelnosti rozhodnutí jako celku, příp. v nedostatku rozhodovacích (skutkových) důvodů. *Žádná z těchto situací ovšem v souzené věci nenastala*, jelikož z obou rozhodnutí je jasné patrné, jak správní orgány o žádosti žalobkyně rozhodly, i to, jaké konkrétní důvody a úvahy je k jejich závěrům vedly.
22. Nepřezkoumatelný není ani závěr správního orgánu I. stupně, že žalobkyni svým rozhodnutím nezakazuje další pobyt na území. Takový závěr je formulován jasně a určitě a svým významem nepřipouští žádné pochybnosti. Obdobně pak posouzení toho, zda, či za jakých podmínek, má žalobkyně v budoucnu možnost získat nové pobytové oprávnění v ČR, *nebylo* předmětem rozhodování správních orgánů v posuzované věci, a tak ani případné nedostatečné zdůvodnění prvostupňového orgánu v tomto směru *nemůže* způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Konečně pro závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí *nepostačí* ani to, že žalovaná explicitně nezareagovala na vysvětlení žalobkyně týkající se důvodů jejího pobytu ve Vietnamu v průběhu roku 2022, v situaci, kdy stěžejní rozhodovací důvody vyznívají z odůvodnění jejího rozhodnutí zcela jednoznačně.
23. Dále se krajský soud v rámci soudního přezkumu zabýval namítaným procesním pochybením správních orgánů spočívajícím v tom, že postupovaly nezákonně, pokud *synovi žalobkyně nepřiznaly postavení účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 s. ř.* S ohledem na skutečnost, že v případě závažné procesní vady může být výsledné rozhodnutí nezákonné bez ohledu na svůj obsah, věnoval se krajský soud této námitce přednostně.
24. Nejen s ohledem na dosavadní judikaturu správních soudů v této oblasti, ale i platnou právní úpravu účastenství v ZPC zdejší soud námitku žalobkyně neshledal důvodnou. Dle § 168 odst. 6 ZPC, ve znění účinném od 1. 7. 2023, platí, že: „*V řízení o žádosti podle tohoto zákona je účastníkem řízení pouze žadatel [...]*“ Vzhledem k tomu, že právní úprava ZPC je ve vztahu k s. ř. v postavení speciální (zvláštní) právní normy, vylučuje uvedené pravidlo subsidiární použití obecné právní úpravy účastenství ve správním řízení upravené v § 27 a násl. s. ř. Tento závěr v poslední době opakovaně potvrdily též správní soudy, dle nichž při existenci vlastní právní úpravy účastenství v ZPC již neexistuje pro aplikaci § 27 s. ř. žádný prostor (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 10. 2024, č. j. 62 A 3/2024-108, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7.

2025, č. j. 175 A 1/2025-42, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2025, č. j. 36 A 9/2025-26).

25. K námitce žalobkyně současně krajský soud dodává, že též starší judikatura řešící problematiku účastenství v řízeních dle ZPC *upřednostňovala výklad*, že za účastníka řízení je potřeba považovat jen žadatele o pobytové oprávnění, a zpravidla nikoliv již jeho rodinné příslušníky či jiné osoby zainteresované na výsledku řízení (srov. např. rozsudky ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 5 As 244/2015-34, či ze dne 14. 4. 2023, č. j. 2 Azs 194/2022-33). Opírala-li přitom žalobkyně svou námitku o závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22, krajský soud podotýká, že daný rozsudek představuje *odchylku od ustálené rozhodovací praxe*, na níž nebylo v navazující judikatuře relevantně navázáno.
26. Při existenci speciální právní úpravy účastenství v § 168 odst. 6 ZPC navíc považuje zdejší soud závěry vyslovené v citovaném rozsudku za bezpředmětné, poněvadž *již byly překonány legislativní změnou* § 168 ZPC účinnou ode dne 1. 7. 2023. O tom svědčí též důvodová zpráva k této novele provedené zákonem č. 173/2023 Sb. Z ní vyplývá, že nová úprava účastenství přímo v zákoně je komplexní a odráží specifika správních řízení vedených dle ZPC. Zvolené řešení *počítá výslovně jen s jedním účastníkem u všech řízení vedených v režimu ZPC*, a to včetně řízení zahajovaných na návrh. Změnou právní úpravy jsou tudíž dosavadní právní východiska, z nichž vycházel kasační soud v namítaném rozsudku, neaplikovatelná.
27. Jelikož žalobkyně podala svou žádost o povolení k trvalému pobytu prokazatelně u správního orgánu I. stupně dne 29. 4. 2024, tedy již po nabytí účinnosti pravidla podle § 168 odst. 6 ZPC, byl postup správních orgánů plně v souladu se zákonem, jestli syna do řízení v pozici účastníka nepřibraly a jako s účastníkem řízení jednaly jen s žalobkyní. Námitce krajský soud nepřisvědčil.

B) Podmínky pro přiznání trvalého pobytu

28. K vlastnímu meritu věci potom krajský soud považuje za podstatné především uvést, že v nyní řešené věci není sporu o tom, že žalobkyně v době rozhodování o její žádosti prvostupňovým orgánem nesplňovala základní zákonný předpoklad nezbytný k tomu, aby jí mohlo být povolení ve smyslu § 87g a násl. ZPC vydáno. Žalobkyně se v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (10. 6. 2025) *nenacházela v postavení rodinného příslušníka občana EU* ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) ZPC, poněvadž její syn – český státní příslušník – na kterého se žalobkyně zamýšlela v ČR navázat, dovršil 16. 6. 2024 zákonem stanovený maximální přípustný věk 21 let. Současně z ničeho neplyne, že by žalobkyni bylo možné považovat za rodinného příslušníka občana EU na základě jiného zákonného důvodu ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1, 2 či 3 ZPC.
29. Právní otázka v této věci spočívá v tom, zda je pro správní orgány rozhodný skutkový (a právní) stav zjištěný v okamžiku podání žádosti, nebo je naopak zapotřebí vycházet ze stavu platného ke dni vydání rozhodnutí. Krajský soud přitom v této souvislosti upozorňuje, že v době podání žádosti žalobkyně o trvalý pobyt *nebylo vyloučeno*, aby žalobkyně zákonnou definici rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) ZPC splňovala. Z podkladů založených ve správním spisu plyne, že v okamžiku podání žádosti k trvalému pobytu (29. 4. 2024) žalobkyně *byla* rodičem občana EU mladšího 21 let (srov. rodný list syna a jeho doklad o nabytí státního občanství ČR). Pokud by tudíž

byla v řízení dodatečně prokázána i podmínka skutečné péče, mohlo být žalobkyni požadované povolení vydáno.

30. Krajský soud konstatuje, že odpověď na spornou otázku poskytuje judikatura správních soudů, jež tradičně vychází z toho, že *pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v okamžiku vydání rozhodnutí, nikoli v době zahájení řízení* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, či ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 82/2012-42). Tento závěr se přitom plně uplatní taktéž ve správních řízeních ve věcech cizinců vedených podle ZPC. Např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 500/2020-24, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *splnění podmínek pro vyhovění pobytové žádosti je potřeba posuzovat na základě skutkového stavu v okamžiku rozhodování správních orgánů*. Tento způsob rozhodování vyplývá přímo z povahy správního řízení, jelikož rozhodnutí o udělení oprávnění k pobytu je *rozhodnutím s konstitutivními účinky*, a proto teprve právní mocí takového rozhodnutí je cizinec oprávněn pobývat na území na základě požadovaného pobytového titulu. Opačný postup by byl zjevně neudržitelný, jelikož by byl v rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva (viz k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-35, či ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37).
31. Současně zdejší soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dodává, že zákonné lhůty k vydání rozhodnutí (pro řízení ve věcech cizinců upravené v § 169t ZPC) jsou jen *lhůtami pořádkovými*. Jakkoli by správní orgány měly z povahy věci vždy usilovat o řádné dodržení těchto lhůt, jejich překročení *nemá* samo o sobě vliv na zákonnost správního rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, či ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33).
32. Krajský soud nepřehlédl, že v projednávané věci trvalo správní řízení ve věci žádosti rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k trvalému pobytu v ČR z důvodu *dlouhodobé nečinnosti* prvostupňového orgánu více než 13 měsíců (sic!) namísto zákonem předpokládaných 60 dnů [viz § 169t odst. 6 písm. h) bod 3 ZPC], v důsledku čehož osoba zúčastněná dovršila věku 21 let a žalobkyně tak přišla o možnost se na svého syna „navázat“ jako rodinný příslušník občana EU. Prizmatem citované judikatury Nejvyššího správního soudu však ani excesivní délka správního řízení (zákonná lhůta k vydání rozhodnutí byla v řešené věci překročena téměř sedminásobně), *nepostačuje k prolomení obecné zásady* o posuzování skutkového stavu k okamžiku vydání správního rozhodnutí. Ani v tomto ohledu tedy krajský soud žalobkyni nepřisvědčil.

C) Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života

33. Jádrem žalobní argumentace potom bylo *nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů* do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího syna. Ve správním řízení učiněné posouzení má žalobkyně za nedostatečné a neobjektivní, přičemž přijaté řešení nutně odporuje čl. 8 EÚLP. Zdejší soud tedy k námitce posoudil přiměřenost důsledků pramenících z nevydání povolení k trvalému pobytu v ČR do oblasti soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího syna, přičemž i přes existenci hlubších vazeb žalobkyně na území ČR shledal rozhodnutí vydaná v nynější věci svými důsledky vůči žalobkyni (i jejímu zletilému synovi) přiměřenými.

34. Krajský soud předně souhlasí s žalobkyní v tom, že současná judikatura s ohledem na aplikační přednost závazků vyplývajících z čl. 8 EÚLP nezbytně vyžaduje, aby správní orgány za situace, kdy cizinec v řízení vznese konkrétní námitku svědčící o nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho soukromého či rodinného života, a z okolností případu nelze takový zásah *a priori* vyloučit, hodnotily přiměřenost zásahu do života cizince *i tehdy, pokud to ZPC výslovně nestanoví* (viz k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Při svém posouzení přitom správní orgány vychází zejména z kritérií přiměřenosti tak, jak jsou upravena v § 174a odst. 1 ZPC, přičemž současně přihlíží i k relevantní soudní judikatuře (srov. především závěry rozsudku velkého senátu ESLP ve věci *Üner proti Nizozemsku* ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99).
35. V rozsudku ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015-31, přitom Nejvyšší správní soud dovodil, že byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, *vždy je potřeba* přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady rozhodnutí do sféry cizince či jeho rodiny (přiměřeně srov. taktéž recentní rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65). Tyto závěry Nejvyšší správní soud dále rozvinul ve svém rozsudku ze dne 13. 5. 2022, č. j. 9 Azs 39/2022-50, ve kterém judikoval, že jelikož rozhodnutí o neudělení oprávnění k pobytu představuje z podstaty věci *méně závažný zásah* do práv jednotlivce, *nekladou* se na hodnocení přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince tak vysoké nároky (srov. taktéž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 30/2018-45).
36. Nepřiměřeností rozhodnutí o neudělení *trvalého pobytu*, o který žádala žalobkyně v posuzované věci, se pak Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33, v němž konstatoval, že ve výsledku *bude obtížné najít situaci*, kdy bude nepřiměřeným zásahem právě neudělení trvalého pobytu, ačkoliv žadatel nesplňuje jednu z podmínek pro jeho udělení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017-36, či ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Podle Nejvyššího správního soudu by muselo jít o situaci *zcela výjimečnou*, v níž se nejspíše zároveň objeví nějaká „trhlina“ v systému ZPC (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-44).
37. Zdejší soud dospěl k závěru, že posouzení přiměřenosti provedené správními orgány v nynější věci *splňuje* kvalitativní požadavky vyplývající z citované judikatury. Krajský soud konstatuje, že se oba správní orgány zabývaly nepříznivými důsledky svých rozhodnutí do sféry soukromého a rodinného života žalobkyně (i jejího syna) dostatečně a v míře odpovídající okolnostem věci a povaze cizineckého řízení zohlednily *všechny relevantní aspekty* v životě žalobkyně, které mohlo nevydání povolení k trvalému pobytu negativně ovlivnit. V této souvislosti přitom krajský soud nutně připomíná, že v duchu *zásady jednotnosti správního řízení* představuje řízení před správními orgány obou stupňů jediný vzájemně se podmiňující celek, v jehož kontextu je zapotřebí závěry správních orgánů hodnotit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2004, č. j. 7 A 72/2001-53, či ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35).
38. Na tomto místě současně krajský soud zdůrazňuje, že je mu příběh žalobkyně i její rodiny *dobře znám* z předchozích soudních řízení vedených u něj pod sp. zn. 33 A

14/2023, 33 A 37/2024, a 33 A 10/2025, kdy se krajský soud při posouzení námitek žalobkyně podrobně zabýval taktéž jejím soukromým a rodinným životem za dobu pobytu v ČR. Proto soud nemá pochyb o tom, že správní orgány v nynější věci zjistily všechny podstatné okolnosti příběhu žalobkyně tak, aby mohly otázku přiměřenosti rozhodnutí řádně posoudit. Krajský soud připomíná, že za účelem řádného zjištění skutkového stavu prvostupňový orgán nejen že inicioval *pobytové kontroly* PČR na adrese tvrzeného pobytu žalobkyně, ale současně s žalobkyní a jejím synem provedl též *velmi podrobný výslech*, z něhož vyplynul dostatek jednoznačných informací a údajů o jejích soukromém a rodinném životě v ČR. Tímto způsobem zjištěné poznatky považuje krajský soud za *dostatečné k posouzení rozměru přiměřenosti* přijatého pobytového opatření.

39. Zdejší soud si je plně vědom, že nevydáním požadovaného pobytového oprávnění nepochybně *dojde k zásahu do soukromého a rodinného života* žalobkyně, poněvadž tato v budoucnu nebude moci na území ČR pobývat z titulu povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Těmito okolnostmi se však správní orgány řádně zabývaly a zdejší soud s jejich závěry souhlasí. Pokud žalobkyně nepřiměřenost rozhodnutí dovozovala z toho, že musí v ČR pečovat o svého drogově závislého syna, krajský soud především uvádí, že (i) žalobkyně se synem v současnosti *nesdílí společnou domácnost* a (ii) současně z ničeho neplyne, že by syn byl na matce *závislý do takové míry*, aby vyžadoval její každodenní pomoc či péči. V tomto ohledu krajský soud zcela odkazuje na svou argumentaci ve svém předchozím rozsudku ze dne 30. 10. 2025, č.j. 33 A 10/2025-57.
40. Pokud pak žalobkyně namítala, že v důsledku absence osobní podpory kvůli její nepřítomnosti v ČR hrozí, že její syn opět plnohodnotně propadne závislosti na drogách, krajský soud musí konstatovat, že syn žalobkyně drogové závislosti v minulosti propadl *svým vlastním rozhodnutím*, přičemž je opět jen a pouze na něm jako na dospělém jedinci, zda se rozhodne se svou závislostí na drogách bojovat a podaří se mu ve výsledku z tohoto rizikového prostředí úspěšně vymanit. Jakkoliv osobní přítomnost žalobkyně a její asistence či podpora může synovi v boji proti jeho závislosti pomoci, *nejedná se o dostatečně silný důvod* ospravedlňující další pobyt žalobkyně na území ČR. Ze správního spisu navíc vyplývá, že syn žalobkyně s užíváním návykových látek nepřestal ani po opakovaných výzvách své matky a marihuanu a pervitin užívá dále navzdory tlaku svého okolí.
41. Jde-li o okolnosti čistě na straně žalobkyně (zejména skutečnost, že v ČR žije již bezmála 20 let a má zde vedle rodinného i veškeré sociální a kulturní zázemí), krajský soud konstatuje, že délka pobytu ani pokročilejší stupeň společenské integrace *nemohou být bez dalšího důvodem* k tomu, aby žalobkyni bylo vydáno pobytové oprávnění, u kterého nesplňuje základní předpoklady pro jeho vydání.
42. Nedostatek, příp. narušení vazeb v domovském státě, pak v rámci posouzení přiměřenosti *braje zpravidla podpůrnou roli*, jelikož toto se týká v podstatě všech cizinců, kteří svou vlast v minulosti opustili a rozhodli se dlouhodobě pobývat v zahraničí, aniž by se do země původu v mezidobí pravidelně vraceli. Jen na základě toho, že žalobkyně v současnosti již nemá ve Vietnamu žádné příbuzné a dříve zde pozbyla hmotné zázemí, *nelze* nevydání požadovaného oprávnění k pobytu považovat za nepřiměřeně přísné. Námitka žalobkyně týkající se nemožnosti návratu do ČR z důvodu omezení počtu přípustných podaných žádostí na zastupitelském úřadě ve Vietnamu se potom vzhledem

k tomu, že žalobkyně doposud ČR vůbec neopustila a novou žádost o pobytové oprávnění v ČR ve vlasti nepodala, *jeví jako spekulativní a v současnosti předčasná*.

43. Závěrem pak zdejší soud k námitce žalobkyně dodává, že se sice odůvodnění správních orgánů z hlediska přiměřenosti *po formální stránce* vztahuje pouze k žalobkyni jako žadatelce o pobytové oprávnění ve smyslu § 87g ZPC. Z jeho obsahu je ovšem zřejmé, že správní orgány z *velké části* posuzovaly právě negativní dopady rozhodnutí do sféry soukromého a rodinného života jejího syna, jestliže hodnotily jeho soběstačnost a budoucí život v ČR při absenci matky. Ani v tomto ohledu tak krajský soud neshledal v odůvodnění správních orgánů deficitu.
44. Zdejší soud uzavírá, že po zohlednění relevantních okolností považuje závěr správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí vůči žalobkyni i jejímu synovi jako správný a zákonný. Není úkolem krajského soudu jako přezkumného orgánu po vzoru „další instance“ opětovně hodnotit každý jednotlivý aspekt příběhu žalobkyně a tento podrobně analyzovat, což je povinností správních orgánů. Podstatou soudního přezkumu je naopak na podkladu žalobních námitek z *komplexního pohledu určit*, zda bylo napadené (příp. jemu předcházející) rozhodnutí správního orgánu vydáno v souladu se zákonem, resp. jestli odpovídá okolnostem případu a rozhodovací praxi správních orgánů v obdobných věcech. Krajský soud je přitom přesvědčen, že v nyní řešené věci byly tyto podmínky splněny.

VII. Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyla žalobkyně ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované pak v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.). Osobě zúčastněné na řízení nebyla v tomto řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal ani jiné důvody, proč by jí měla být přiznána náhrada nákladů řízení, přičemž žádné náklady ani ze spisu patrné nejsou (§ 60 odst. 5 s. ř. s ve znění účinném do 31. 12. 2025).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. ledna 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce